

MAVİ GÖZYAŞI

*Bir baba ağladığında,
ağlar yerler ve gökler...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

MAVİ GÖZYAŞI
Ahmed Günbay Yıldız

Romantik

TİMAŞ YAYINLARI | 228
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 19

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

KAPAK FOTOĞRAFI
Yolande de Kort / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

1. BASKI
Kasım 1999, İstanbul

40. BASKI
Aralık 2019, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-362-144-1

9 789753 621441

TİMAŞ YAYINLARI
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CILT

Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No:16086

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

*Eđri çizgileri düzeltemedim
Dediđim yollardan yürütemedim
Hayasız ellerin pörsümüő gülü
Ah, seni gönlümce büyütemedim.*

Sana uçmayı öğretemedim çocuk... Anaç bir kuş kadar olamadım doğrusu. Kendini nasıl koruyacak, nasıl beslenecek, nerelerde gezip dolaşacak, nerelerde ve nasıl kanat çırpacaktın?..

Antremansızdın seni kendi başına bıraktığım zaman. Kanatlarının daha gökyüzüne hasretini gidermeden kopartılacağını bilemezdim...

Niçin dünyaya geldiğini, nelere karşı sorumlu olduğunu, neyi nasıl yapabileceğini, neye nasıl inanabileceğini veremedim sana...

Bilemedim çocuk... Haram helal çizgisine çekilecek kesin çizgileri... Bu kavramlara âşına bile değildin seni uçurduğum zamanlarda... Hayat yollarındaki tehlikeli uçlara, göz alıcı renklerle parıldayan, dikkatini çekebilecek işaretler koyamamıştım... Uçurumlar, bataklıklar, insanı nasıl av-

lar, nasıl düşebilirdin tuzaklara? Suç benim öyleyse çocuk, katlanmam gerekecek senden gelecek bütün sıkıntılara. Çünkü; günün gelmeden, doğruyu yanlış ezberletmeden, kahrolası bir acelecilik yüzünden, kanatların gelişmeden uçurdum seni.

Horlanışım, belki varlığımdan tiksinti duyuşun, fikir uyuşmazlığı yüzünden terk edilişim bir yana, kem yerlerde basit işlerin adamı oluşun; hatta yaşadığın toplumun bile başbelası oluşun, yanlış bir dünyagörüşünün macera seline kapılıp tersine akışın, o yasak hayatın zehrini içip çıldırışın, yüz karası bir suçla kurşunlanıp kimliğinden dolayı seni buluşum... Daha neler neler olabilir düşünceleriyle kararttığın dünyamı bir görsen...

Benim eksik dünya anlayışımın, toplumun despot değer yargılarının faturası sana çıktı. Çünkü bu hayatı hazırladık.

* * *

Bürokrasinin doruk noktalarında bir adamdı... Her imkânı vererek büyütüştü çocuklarını...

Dört çocuğu vardı, bir kız, üç oğlan. Büyük oğlu Ekrem'le, onun küçüğü olan kızı Belkız'ı evlendirmiş, oturacakları dairelerini bile almıştı. İki oğlu kalmıştı yanında. Küçüğü Erkam, Ankara Ortadoğu Teknik Üniversitesi İnşaat Bölümü'nde okuyordu. Serdar, liseden sonra okumak istememişti... Gömlek değiştirir gibi iş değiştirmişti. Beğenmemişti babasının nüfuzunu kullanarak bulduğu işleri...

Sınırsız bir hürriyet anlayışı vardı Serdar'da. Emir altı, kölelik müessesesi gibi ağır bir yük vuruyordu omuzlarına...

Sınırsız tahayyüllerinin açtığı ufuklar, hep kolaylık ve maceradan yana bir dünya vaat ediyordu ona.

İmkânlarının daha iyi olduğu bir iş bulduğunu ve gideceğini söyledi babasına...

Ana, olumsuz bir fikirle yaklaştı, kaygılarını vurdu açığa:

“Neyin eksik senin? Babanın bulunduğu işlerin suyu mu çıktı?”

Havayı bir gönlü vardı:

“Sen ne anlarsın işin iyisinden? Hem ben de sorumluluklarımı tek başına göğüsleyecek yaştaım artık.”

Baba, değişik yönden yaklaştı. İtirazlar, arzuları doğurdu:

“Tamam git gitmesine, fakat bana önce yapacağın işi anlat. Kimin yanında, hangi şirkette ve hangi şehirde?”

Beklemiyordu, hazırlıksız yakalanmıştı anlaşılan. Kekeleydi. Yüzündeki ifade değişti aniden:

“Şey, iş işte...”

“İyi de adı ne işin? Ya adres?”

Bozuk bir asapla baktı babasına:

“İşte bu anlayıştan bıktığım için açılmak, tartışmak istemiyorum sizinle. Şu yaşta çocuk muamelesi görmekten bıktım. İtimatsızlık, aşırı güvensizlik, bir şahsiyet sahibi olduğumu ispat etmeye fırsat tanımamanız, sizlere karşı nefret kazandırdı bana... Bırakın da kendimizi ispat edelim bari.”

Baba, tedirgin gözlerle inceledi Serdar’ı:

“Henüz yuvadan uçmak için kanatların müsait değil.”

“Baba, ablam, ağabeyim uçtular. Başaramadılar mı sence uçmayı?”

“Vaktin geldiği zaman sen de uçacaksın elbet.”

Kesin bir tavır koydu, tansiyonu artıran:

“Ben vedalaşmak istiyorum, siz bunu kaçarak yap diyorsunuz.”

Ananın soluğu derinleşti:

“Serdar, yapamazsın bunu.”

“Neden? Babam, koskoca şehrin valisi. Bizler onun çocuklarıyız. Herhalde bunun için her iş bize göre değildir, yahut en iyi işi babamla sen bilirsin. Peki bir robottan ne farkımız kalıyor o zaman? Söyler misiniz bana? Bırakın da kendi seçimimizle bir iş yapmanın sorumluluğunu, zevkini tadalım.”

Ilık bir sesle yaklaşmak istedi baba:

“Bunları yapabilmen için biraz daha beklemen gerekecek.”

“Hayır, harçayabilecek başka zamanım yok artık.”

“Serdar, seni seven insanlara karşı bu kadar katı ve taş kalpli olamazsın. Biz seni seviyoruz. Daha iyi bir hayat yaşamayı istiyoruz.”

“O vakit bırakın da gideyim.”

“Yanlış bir iş yapmandan korkuyorum. Biraz daha zaman, dedim sana.”

İsyancı bir ruhla dolandı evin içinde:

“O halde iyi dinleyin beni. Ayrı dünyaların adamıyız biz baba. Senin dünya görüşünle benimki çok farklı. Değer yargılarımız, doğruluk anlayışımız, inanç yapımız farklı. Şunu söylemek istiyorum, aynı müzikle dans etmiyoruz dünyada. Evlat, baba ve annenin esiri değildir. Ben, hayatımı dilediğim gibi yaşamak hürriyetine sahibim.”

“Bizim geleceğimiz geçmişimizdedir, istikbale de öyle bakmaktayız bunun için... İnsan, her aklından geçeni ya-

pabilmek hürriyetine sahip değildir yeryüzünde... Şayet hürriyetin anlamı o olursa, çok yanlış olur. Yeryüzü bir kan gölü, bir kargaşa çıkmazı haline gelir. Bunları konuşmak, doğruyu yanlıştan ayırmak zaman ister..”

“Baba, bu düşüncelerinden bir an olsun vazgeç. Gerçeklere biraz da bizim açımızdan bakmaya çalış. Biz de kendi adımlarımızla yürüelim hayat yollarında, tecrübe sahibi olalım biraz.”

Derin bir nefes aldı Vali. Acı acı gülümsedi:

“Yanlışlardan tecrübe edinmenin ne anlamı olur, söyler misin? Henüz yanlış olduğunu bilmiyorsun ki.”

* * *

Ana ve baba olmak, bıçağın sırtında yürümek gibi bir şey...

Çocukların bazı işler yapmasını yasaklarsınız, bu defa gizli gizli yapmaya başlarlar... Yalan söylerler, hesap verirlerken yasak olmayan bir işle meşgul olduklarını anlatırlar... Hemen ardından da onun suçluluğunu yaşamaya başlar, huzursuz olurlar. Ya çocukluk yaşının ötesinde kendisini görmeye başlayan yetişkin çocuklar?..

Onlara kolay kolay kabul ettiremezsiniz fikrinizi. Doğru, sadece kafalarında çakan şimşeklerdir...

Baba, bütün çabalarına rağmen engelleyememişti gidişini. Birkaç gün sonra vedalaşmadan çekip gitti Serdar. Arkasından neler bırakabileceğini, hiç ama hiç düşünmeden.

Önce “gecikti” dediler... Biraz sonra, sabırsızlandı baba ve anne... Daha sonra izi ve adresi olmayan bir yolculuk, evde istenilmese bile hissettirdi kendini... Zaten rahatsız

olan annenin kalbi daha fazla dayanamadı sıkıntıların kısılcasına. Geçirdiği bir krizle hayatını noktaladı...

Vakitsiz çalınmıştı kapısı... O ihtişamlı evin dekorları arasında sadece Erkam'la baş başa kaldı Vali...

Yaşıyordu ama hayattan tat alamıyordu eskisi gibi. Kendisini suçluyordu, görevlerini yapamamış olmanın ızdırabıyla kıvrılırken. Makamı, kıyafeti ve eski ihtişamı yerinde duran adam, eskisinden çok değişik bir manzara sergiliyordu şimdi. Hayat onu acımasız bir şekilde hırpalamıştı... O eskiden civıltılı kalabalık, neşeli ve ahenk örneği evde, şimdi sadece Erkam'la kalmıştı. Ona hem anne, hem baba olabilmenin mücadelesini veriyordu. Bir yandan da örümcek ağı gibi örmeye çalıştığı dünyayı avuçlarının içine almış gibi, etrafa isim, eşkal bırakıp bir kayıp arıyordu...

Tam beş ay olmuştu aralarından ayrılalı. Bütün imkânlarına rağmen izine rastlayan olmamıştı...

Bir dostu vardı ziyaretine gelen, Hocamı dediği... “Maneviyattan kırıntılar var yüreğimde,” diye, inanç derecesini ele veren Vali, işte şu an, ziyaretinde bulunan insandan çok şey almıştı...

Yaşlı, kısa ak sakallı adam, Vali Bey'in gözlerine bakıp bir şeyler sormak için, belki de onu rahatlatabilmek için sorular soracaktı. Sormak sırasının hangisinde olduğunu biliyordu:

“Bir sıkıntısı mı vardı çocuğun?”

Hafifçe kafasını önüne yıktı, kahırlandı, sesi kısıldı istemese de. Utanmıştı saydığı simadan. Suçu kendisinde hissetti yine:

“Maneviyattan yoksun yetiştirilen gençlik, kendisini yeryüzünde idamlık bir mahkûm gibi görmekte... Okuyup

ne yapacağım? Evlenirsem ne olacak?.. Bütün bu soruların cevabı karanlık bir manzara gibi durmakta. Kanaat eksikliği ve maneviyatsızlık... Evet, bunların hepsinin kaynağı manevî boşluktur..”

“Çocukluk yıllarında ilgilenmedim mi demek istiyorsun?”

“Yeni yetişen neslin kesin bir kabulü yok. ‘Neden?’ diye soruyorlar artık. Ya, sebeplerini mantıklarının kabulü biçiminde onlara vereceksin yahut isyanlarına mani olamayacaksın. İşte, bu iki şıktan birini kabullenmek zorundasın.”

“Birincisine gücüm yetmedi anlaşılın.”

“Esağfirullah...”

* * *

Huzursuz bir gönlü vardı. Yine mânâ veremediği sıkıntılarını adamıydı bu gün. Dostunu uğurlayıp makamına döner dönmez telefon çaldı. İsteksiz bir hareketle ahizeyi kaldırıp ses verdi:

“Efendim.”

Sekreteriydi sesini aldığı:

“Cevat Bey telefonda Sayın Valim. Mutlaka görüşmesi gerektiğini söylemekte.”

“Bağla.”

“Tamam efendim.”

Koyu bir hüznün tabakası kapladı yüzünü. Tetikte bir yüreği vardı aylardır... Oldukça yılgın bir sesi vardı karşıya ulaşırken:

“Buyur Cevat Bey.”

Gür bir ses, oldukça heyecanlıydı kulaklarına hücum ederken:

“Sayın Valim. Şu an bir operasyon neticelendi. İki ölü, bir ağır yaralı var. Emniyet kuvvetlerinde zayıt yok. Çok önceden verdiğiniz bir talimat üzerine aradım sizi.”

Gözleri alevlendi, daha dikkatli, daha keskin baktı etrafına:

“Hayırdır.”

“Sayın Valim, pek emin değilim. Üzerinde kimlik yoktu. Fakat bendeki resme çok benziyor.”

Heyecanını karşıya hissettirmemek için çabaladı, fakat başaramadı:

“Nerede?”

“Numune Hastanesi Acil Servis.”

“Sağ mı?”

“Sağ. Gereken, doktorlarca yapıldı, fakat yine de durumunun ciddiyetini koruduğunu söylemekteler.”

“Tamam, hemen geliyorum.”

Eli titredi ahizeyi yerine koyarken. Gözleri çakmak çakmaktı. Masanın gizli gözünde duran zile güçlükle çöktü parmağını. Kapının boşluğunda beliren polise kahırlı bir emir verdi:

“Arabamı hazırlayın!”

“Emredersiniz Sayın Valim.”

Masanın üzerindeki kıymetli evrakları çekmecesine koyup, telaş içinde çıktı odasından. Etrafına aldıriş etmeden yürüdü... Keder fazla hırpalamıştı onu. Derin derin soludu.

Yorgun bir şekilde bindi kendisine açılan kapıdan. Emir bekleyen şoföre:

“Numune Hastanesi’ne,” dedi. Acil servis.”

Güvenlik bindi ön koltuğa, ayrıca bir eskort açtı trafiği... Vilaâyetten hastaneye darda kalmış bir gönülle gelmişti.

Desteksiz, çaresiz hissetti kendisini, neler olabileceğini düşündü geldiği yerde... Kayıplara karışan çocuk, böyle karanlık işlerde tüketmiş olabilir miydi kendisini?

Hastanenin bahçesine iner inmez, kalbi kendisini ikaz etmeye başlamıştı. Eskorta, korumalara baktı. Adeta bir moral desteği bekliyordu etrafındakilerden, yıkılmadan yürüebilmesi için.

Korumasıyla birlikte yürüdü acil kapısına doğru. İçinde helezonlar çizerek derinleşen sessiz çılgınlığın Allah’a yakarışında neler vardı, neler...

Keşke bir yanlıştan, bir benzerlikten ibaret olsaydı hadise. Serdar olmasın diye neler vadetti Yaratıcı’ya.

Giriş kapısında kendisini bekleyen Emniyet Amiri’ne ilişti bulanık bakışları.

Toparlanıp selam verdi. Başını hafifçe eğerek aldı selamını. İlk sorusu dudaklarında çöl susuzluğuna dönüyordu:

“Yaşıyor mu?”

“Evet Sayın Valim, fakat durumu ciddiyetini korumakta.”

Emniyet Amiri’yle birlikte yürüdüler. Suskundu ve güçlkle yutkunuyordu. Boğazını ıslamak için kesik kesik öksürdü.

Emniyet Amiri, “Burası,” dedi. “İşte şu oda Sayın Valim.”

Kapıyı koruması açtı. Kendisinde içeriye girebilme cesaretini yokladı. Yanındakilerden utanıp ani bir kararla kapının boşluğundan içeri bir gölge gibi süzüldü. Emniyet Amiri, içeri girmemesi için korumaya işaret etti. Kapıyı açan aynı el, usulca kapadı... Yürürken bunun farkında bile değildi.

Tek yataklı bir odaydı. Buğulanan gözlerinin görüntüsüne, elinde yüzünde kan lekeleri kalmış bir çehreye ürpertili baktı.

Dudakları cılız bir titreyişe kapıldı önce... Yaralının başucunda beklerken, gözlerindeki buğular iri damlalara dönüştü birden. Titreyen elini, âdeta bir tüy hafifliğinde gezindirdi dağınık saçlarının üzerinde.

Karşılıklı baygın bakışlar oldu bir anda; sessiz, derin incelemeler başladı. Çok şeyler konuştu gözler, birbirlerine lisanın veremeyeceği sırlar verdi, aldı...

Vali tanıdı oğlunu. Fakat, ilk sessizliği bozan, mecalsiz bir teslimiyetle yatağında yatan yaralı oldu. Hayata küskün bakan delikanlı muzdarip ve aldığı yaralar kadar hassastı şu an:

“Baba!”

Baba eğilip, kuru dudaklarını yanaklarının üzerine koydu. Hayatının en değerli busesiydi bu Serdar için. Hassas ve acılı bakıyordu baba, ferî çekilmek üzere olan gözlere.

Kısık, cılız bir sestî hatır soran:

“İyisin ya?”

“Belli olmuyor mu halimden?”

Doluktu, zor konuşabildi baba:

“Bir eksiğin mi vardı çocuk? Haksız kazançla hayat kurmaya mecbur olacak kadar mı darda kalmıştın ha?.. Kurulsa bile, iflah eder mi adamı haram mal?”

Yalvaran, ezik bir sesle ikaz etti:

“Baba, utandırmaya çalışma beri. Artık her şey için vakit çok geç. Hasret giderelim. Az bir zaman var önümüzde. Onu değerlendirelim istersen. Tıpkı, uyumlu yaşamış bir baba oğul gibi. İsyanı sil, o bitmeyen hoşgörülü kalbinde misafir et beni bir müddet daha. Çok ihtiyacım var buna.”

Dudaklarını gevdi, zorlandı konuşabilmek için, sadece, “Tamam!” diyebildi. “Tamam, dediğin gibi olsun...”

“Yanlış yaşadığımın farkındayım, utancımı yüzüme vurma!”

“Vurmam!”

“Annem nasıl? Haber verdin mi ona?”

Hıçkırıklar dizildi boğazına, ağlamamak için direndi. Ne cevap verseydi? “Senin yüzünden kahroldu ve göçtü,” deseydi neye yarardı sanki?.. Zor toplardı kendini:

“İyi, seni bekliyoruz aramıza.”

Acı bir tebessümdü dudaklarında beliren:

“Sen de beni mi aldatmak istiyorsun baba?”

“Neden?”

“Yoluna girdiğimin farkındayım.”

“Hadi hadi, ümit kesme hemen.”

“Hep böyle öğütlerdin bizi biliyor musun? Hem bir gerçeği daha söyleyim sana. Çocuklarının içinde en çok sevdiğin bendim, değil mi? Oysa ben hep yanılttım seni.”

Titreyen elini bir yaprak gibi salladı havada. Bu defa ağlıyordu. İstemese bile, fark ettirdi o bulutlu bakışlara:

“Aldırma, yanılığlar da hayatın bir parçasıdır, fakat tadı çok acı...”

“Sen bakarsın ihtiyarladığımda, derdin.”

“Hı hı!”

“Orada da yanıldın, tutmadı işte.”

“Unut bunları dedim ya.”

Çok üzdüm sizleri baba. Ben de çok seviyordum seni. Kulaklarımla duymak istediğim bir şey var. Yürekten gelen bir sesle söyle. Affedebilecek misin beni?”

Derin bir “ah” devleşti büzüşen dudaklarında:

“Affetmek ne ki evlat? Yetiştiremediğimiz, doğruyu öğretilmediğimiz için sen affetmelisin bizi.”

“Baba, elini dudaklarımın üzerine koyar mısınız?”

Parmaklarını hasretten çatlayan dudakların üzerine götürdü, fersiz, candan bir buse ile öptü... Acı bir irkiliş ile sıçradı, dişlerini sıktı, gözleri açık kaldı delikanlının, boyununu bir garip büktü sağ kolunun üzerine.

Vali, kararsız bir sesle haykırdı:

“Doktoooooor!..”

* * *

Baba, ihtişamlı bir kalabalık, görkemli bir törenle Serdar'ı ebedî istirahatgâhına uğurladı. Can evinden bir direk daha, korkunç bir sarsıntının sonunda çok sesli bir gürültü çıkararak çökmüştü... O korkunç kalabalığı oluşturan insanlar kendisini teselli mi ediyordu, yoksa başka şeyler mi araştırıyordu pek kestiremedi... Bakışları, tavrı, en ufak

hareketleri bile yakın takipte bulunduğu şu an, incinmiş bir yüreği vardı.

Üzerinde şimşek gibi çakan, rüzgâr gibi esen ve daha fenası anlamlı bekleyen bakışların sağanağı altında zor durumda kalmıştı.

Flaşlar patlıyordu zaman zaman. Basın ihmal etmemişti acılı gününde bile. El, göz ve mimik ifadeleriyle verilen mesajlar, lisandan daha keskin ve daha etkileyiciydi.

Elbisesinin içinde büzülmüş gibi duruyor, tavırlarındaki en ufak hareketinden yansıyan bütün gelişmeler, öz benliğine yabancı...

Varlığını, iradesi dışında idare eden, görünmeyen bir el tarafından yönetilen, zaman içinde zaman denilen müşkül bir anı yaşıyordu...

Sinesinde yanan ateşin tahakkümü altında fersiz, buharlı gözlerle etrafındakilere kaçamak bakışlar atıyor, tekrar o, omuzlarının üzerinde dik durmayan başını hafifçe öne eğiyordu.

Acısını paylaşmak maksadıyla sırtını sıvazlayanlar, “Ben de buradayım,” der gibi gözlerinin içine bakanlar, hemen arkasından başkalarına hissettirircesine kaçamak bir hareketle, belli bir hedefe nefretini taşıyanlar, birisi teselli konuşması yaparken, gözlerini fırsattan istifade edip başkasının görüntü alanına sokup dudak bükmeyi de ihmal etmeyenler, olumsuz manada el ve baş işaretleri vererek ikiyüzlülüklerini saklayamayanlar, gözünden kaçmadı Vali'nin...

Kötü bir iş yapmıştı Serdar, fakat iradesi kendi elinde biri değildi. Bütün bunlara rağmen kendisini suçlayışı kahrını artırıyor, mecali çekilen bacaklarının üzerinde, yanında tıpkı bir baston gibi taşıdığı küçük oğlu Erkam'ın üzerine

ağırlığını gittikçe biraz daha hissedilir şekilde bıraktığını bildiği için kolundan çıkmıyordu... Yetiştirmekteki eksikliğinin ağır sorumluluk yükü vardı, çöken omuzlarının üzerinde. Doğruyu verememiş olmanın çekilmez ızdırabıydı onu desteksiz bırakan.

Duaya el açmıştı... Hoca tıpkı bir şair gibi döktürdü hissiyatını. Çocukları, yakınları sarmıştı etrafını. Çömelmiş, ellerini Mevla'sına açmıştı o da...

Hazin bir törenle başlayan merasim bitti. Kalabalık yavaş yavaş çekildi mezarın etrafından... Hoca son görevini de yaptı.

Arabaların motor gürültüsü, egzoz sesi, kalabalığın geriye çekiliş musikisinin senfonisini besteliyordu sanki...

Vedalaşmak için ayağa kalkmasının gerektiğini anlamıştı. Çömeldiği yerde bile yanından ayrılmayan küçük oğlu Erkam'ın desteği ile kalktı. Göz göze geldi baba oğul. Buğulu gözbebekleri dertleşti kısa bir müddet. Erkam, içli bir seyir tutturdu önce, sonra koluna sıkı sıkı girip destek oldu.

Ruhundan zehirli bir okla vurulmuş gibiydi baba... Ayırılanlar birer birer el sıkıştı, baş sağlığı diledi... Gazeteciler, dostları, yakınları ve önemli kuruluşlardan, maharetli eller tarafından tıpkı bir gelin saçığı gibi itina ile örülen çelenkler taşındı mezarın üzerine... İşte onlar, sadece o çiçekler kaldı Serdar'la birlikte...

* * *

Her biri yıldan daha uzun koskoca iki gün, o sonsuz acıların potasında eriyip tükendi...

Kendisini kusurlu buluşun çilesini çekiyordu Vali. Bürokrasinin doruğuna tırmanırken, onlarla yeterince meşgul

olamamanın sonucunu almıştı şimdi... Dünya hırsı ve rahatlığın verdiği vurdumduymazlıkla yazık etmişti çocuklarına... İçlerinde sadece Erkam vardı manevî değerlere meyilli. Diğerleri, içinde yaşadıkları toplumun değerlerini unutmuş, cemiyetlerin acımasız kurbanlarıydı, yaşadıkları ölçüsüz hayat anlayışlarıyla...

İki gündür göreve gitmemişti. Gelenler, gidenler, hatıralar ve kederler dolu, zaman içinde zaman olan iki gün...

Basını, incinmiş bir gönülle takip etti. “Vali’nin oğlu...” Sütunlarda rastladığı yazıları, zehirli oklar gibi beynine saplanan yorumları okudu. Gazeteler de onu suçluyordu...

Evin penceresinden sitem sitem dışarıya dökülen bakışlarını gök kubbeye çevirdi... Akşamın alacalanmışlığı, şehrin semalarını uçuk bir renge boyamıştı:

“Hürriyet,” diye mırıldandı.

Hülyaları geniş ufuklar açtı beyinde... Hiç kimse sadece kendi için yaşamıyordu dünyayı. Bütün yanlışların faturası, arada kan bağı olan kişilere de çıkartılıyordu. Tıpkı bir endam aynası gibi. Evet, hayat arada kan bağı bulunan insanların müştereklerini yansıtan bir ayna değil miydi?..

Kederi, kıvancı, doğruyu ve yanlışını herkese derece derece paylaştırıyor, herkes nasibini alıyordu içinden...

Müthiş bir hadiseydi bu... Bütün şecereyi iç içe halkalar halinde toplayan bir muamma... Halkalardan birinin kopuşu, bir namus meselesi, başka bir yanlış, hangi sebeplerden dolayı olursa olsun, direkt etki alanının içine çekiyordu diğerlerini.

Hadise, bütün aileyi fena halde etkilemişti. En büyük miras da babaya düşüyordu...

Erkam'la baş başa kaldıkları evde kederli bir akşamı daha geceye bağlamışlardı. Yarın daha neler olabilirdi? Hep bunları düşündü yatağında...

* * *

Gökyüzünü koyu bulutlar istila etmişti. Amansız bir yağmur, sabahın erken vakitlerinden beri hiç ara vermeksizin yağdı...

Şehir, yağmura tutsaktı şu an... Caddeler, sokaklar, iş yerine yetişebilme çabası veren insanların perişan manzarasını, karmaşık bir dekor halinde sergiliyordu...

Arif Bey, penceresinin kenarında oturmuş, buğulu camın arkasından dışarıya gamlı bir bakış tutturmuştu.

Önce, eskortun üzerindeki renkli ışıkların ahenkle dönüşü çekti dikkatini. Onun arkasından caddede sel haline gelen suların arasından güçlükle gelen makam arabasını seçti, dışarıya puslu bir görüntü veren camdan... Giyinmiş, hazır vaziyette bekliyordu. Hemen sağ kenarında bekleyen evin tek simasına çevirdi gözlerini:

“Hazır değilsin hâlâ?”

Hüzün vardı mahmur bakışlarında:

“Bugün gitmiyorum.”

“Benimle gel.”

“Yo, evde kalmak istiyorum.”

“İyi ya, sen bilirsin. Dolapta hazırda bir şeyler de var.”

“Tamam, merak etme sen.”

Şemsiyesini aldı. Tekrar baktı Erkam'ın gözlerine:

“Allahısmarladık.”

“Güle güle baba...”